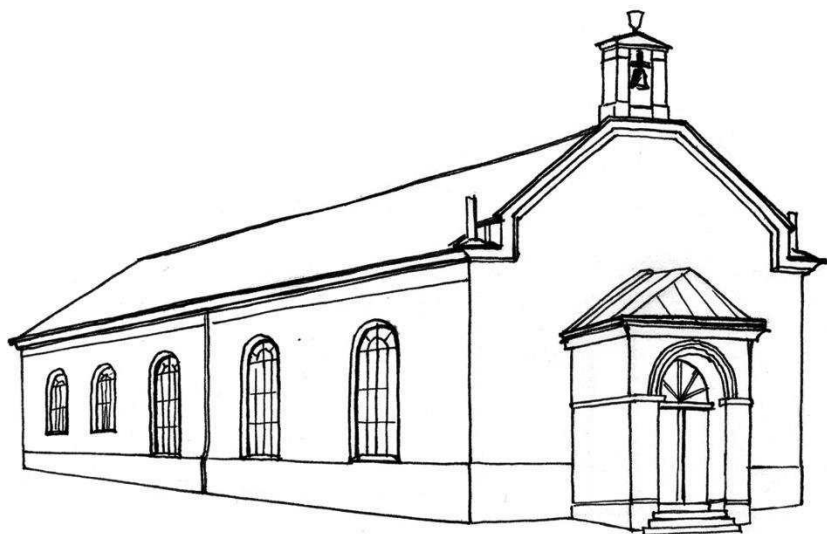

7/2014

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Marta Vařílková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2014 (XVI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Když léto teprve začíná,

je tedy málem ještě celé před námi, patří myslím k dobrému tónu mluvit o něm s klidným optimismem. Není to nemístné. Děti mají před sebou dlouhé školní prázdniny - a ať mě rodiče a přátelé nezkoušejí přesvědčit, že se na ně aspoň malý zlomek z těch prázdninových očekávání letos znovu nepřenesl. Voda na plážích v Řecku i v rybnících na Vysočině už získala příjemnou teplotu. Řadu týdnů to teď potrvá, než si začneme uvědomovat, že už se zase zkrátily dny - a ještě i potom bude po nějakou dobu večerní šero přinášet ne snad noční chlad, ale příjemný chládek po teplém dni.

Píšu tyto věty na začátku června. Těším se, že až se z nich v tiskárně udělá černé na bílém, bude to všechno vypadat právě tím popsáním způsobem. Rád si potom poslechnu, že by nadcházející týdny a měsíce mohly představovat cosi jako vstup do lepších časů. Chtěl bych s tím pokaždé souhlasit.

A nedovedu to. Píše se rok 2014 a začátek léta není připomínkou dobrého výročí. Pamětníci jsou sice už velmi vzácní a dějepisci si všimají jiných podrobností, leč zlomkovité literární odezvy z té doby naznačují, že snad začátek léta právě před sto lety byl přívětivý, slunný a teplý, bylo možné vnímat jej jako příslib úspěšné, klidné druhé poloviny roku, a ovšem prý dobré úrody. Bylo to teprve nedlouho po nadějném začátku nadějného 20. století; lidové i akademičtí myslitelé domýšleli, jaká další dobrodiní lze očekávat od nezadržitelného pokroku.

O dějinných důsledcích atentátu spáchaného před sto lety na začátku léta v bosenském Sarajevu se musí rozepsat znalci. Další události následovaly tuším velmi rychle. Mobilizace a začátek války. Do naší země válka přinesla bídu, lidé trpěli hladem, v zimě prý nebyvalo čím topit. Pomníčky mužů padlých na frontách se zachovaly jenom někde, a překvapivé je, jak i v malých obcích bývají ty seznamy špatně už čitelných jmen rozsáhlé. Vždyť to často musel být někdo z každého druhého stavení. Snad mnohem rozsáhlejší by byly soupisy jmen žen, dětí a starých lidí, kteří umírali v důsledku hladu, zimy a epidemií. Zhotovitelé pomníků by s tím měli nehorázně moc práce.

A to tehdy ještě nikoho nenapadlo, že světová válka, příšerná, s apokalyptickými rysy, je teprve první. Druhá, která měla následovat po dvou desetiletích, získala podobu ještě mnohem děsivější.

Atentátník ze Sarajeva je v některých částech našeho světadílu dodnes uctíván jako hrdina, neboť neváhal namířit a stisknout spoušť znovu a znovu a znovu.

Bylo by pošetilé začít po stu letech uvažovat, jak by dál vypadaly světové dějiny, kdyby ten pán tehdy býval nezamířil a spoušť nestiskl. V úvahách o dějinných událostech se slovo „kdyby“ hodí fantastům a zamlouvá pitomcům. Naše skutečnost je přítomná na začátku léta, když se píše rok 2014.

Pomysleme v ní občas na lidi, kterým už zas zbude málo času na odpočinek. Některým kvůli žnám. Některým zas kvůli naléhavým povinnostem. Letos k nim

přibyla i povinnost hledat způsoby, jak bránit střetům, tlumit a mírnit napětí v nejvýhodnějších oblastech našeho nevelikého světa. Je tam v těchto týdnech příliš obvyklé, že se vezme do ruky zbraň a střelec namíří a zmáčkne spoušť.

Nevím, kolika výstřelům se podaří zabránit. Přál bych si, aby jich bylo slyšet co nejméně, nejraději už vůbec žádné. Léto by přece mělo mít úplně jinou podobu. Je to čas na sklizeň a odpočinek, prázdniny a dětské hry, slunné dny a klidné večery.

Vám, milé čtenářky a milí čtenáři Setkávání, kdo jste se na takové léto těšili stejně jako já, přeju, aby takové skutečně bylo. Pokojné léto.

Jaroslav Vítek

BYLO

Synod na Vsetíně

Poslední, čtvrté zasedání 33. synodu se konalo historicky poprvé mimo Prahu na Vsetíně. Bylo to náročné zejména pro pracovníky kanceláře synodní rady, kteří museli vše přivést a zajistit v novém prostředí. Měli však velkou pomoc v obou místních sborech. Vlastní jednání probíhalo v Kulturním domě, který sice neoplýval architektonickou krásou, byl za to vzdušný a vše, včetně stravování, bylo bezchybně zajištěno.

Většina ze stovky synodálů, poradců a zahraničních hostů byla ubytována po rodinách, jen asi třetina v místním hotelu. Večerní jednání, včetně úvodních bohoslužeb a závěrečného představení východomoravského seniorátu, se konala ve sborových prostorách.

Co jsme usnesli? Mnoho změn, které se týkají řádů. Především bude zahájeno řízení o změně církevního zřízení, které sjednotí chápání ordinace v naší církvi, takže již nebude rozdíl mezi ordinací kazatelů a presbyterů. Nejvíce času bylo věnováno rozhovoru o samofinancování, kde se usneslo zatím pouze tolik, že z restituční náhrady se 15-25 procent použije na rozvojové projekty (diakonické, misijní, vzdělávací atd.) a větší část bude sloužit svými výnosy na zajištění platů pro kazatele. Příští zasedání již závazně rozhodne, jak se bude zvyšovat personální fond v příštích deseti letech. Synod také schválil nový platový řád pro kazatele, který začne platit od 1. ledna a církev tak poprvé od roku 1950 rozhodne o výši platů.

Byly schváleny všechny obvyklé zprávy, ať už jde o zprávu synodní rady o „stavu církve“, nebo zprávy o hospodaření povšechného sboru a Jeronýmovy jednoty. Po protestech řady sborů bylo zrušeno usnesení synodní rady o ukončení povolávání pastoračních pracovníků a do konce roku 2015 bude probíhat jako dosud. Dozorčí rada Diakonie dostala za úkol dopracovat nový model řízení, který bude více manažerský, ale správní rada Diakonie nás ujistila, že Diakonie zůstane součástí církve a chce s ní co nejvíce spolupracovat.

Synod se zabýval neutěšenou situací ústeckého seniorátu, kde je málo kazatelů a i málo finančních prostředků na udržení současného počtu sborů.

Synod proto vyhlásil příští období rokem ústeckého seniorátu a vyzval celou církev k solidaritě a pomoci. Sbor v Hraběticích byl sloučen se sborem v Miroslavi a nevyužitá modlitebna v Praze-Malešicích bude nabídnuta pražskému ochranovskému sboru. Celocírkevní podporu dostanou sbory v Sedlci-Prčicích a Berouně. Několik sborů, které neodvedly všechny celocírkevní sbírky, synod vyzval k nápravě.

První zasedání 34. synodu se uskuteční v Praze. Jeho úkolem bude mimo jiné volba nové synodní rady, a proto se před tím uskuteční průzkum vhodných kandidátů na všech konventech.

Smyslem jednání synodu mimo Prahu nebylo jen vyhovět moravské části církve, ale více přiblížit jednání synodu našim sborům. V neděli se proto nekonalý společné závěrečné bohoslužby, ale poslanci z každého seniorátu se rozjeli do některého z dvaceti okolních sborů, aby zde vykonali bohoslužby a referovali o výsledcích jednání.

Jiří Gruber

Seniorátní rodinná neděle

Pozvánka téměř komiksová s tématem "Jedni druhých břemena neste" dorazila do sborů závčas a lákala na rodinnou neděli do Klobouk 18. května 2014.

Vypravila jsem se tam s několika dětmi z našeho sboru. Když jsme z kostela vyšli do školy na oběd, vybavila se mi scéna, kdy jsme s tradicí rodinných nedělí v seniorátě začínali. Právě v Kloboukách. V r. 1981 se konala seniorátní oslava k výročí vydání tolerančního patentu. Janu Kalusovou (předsedkyni PODu) napadlo udělat při té příležitosti speciální program pro děti. Přijelo jich tehdy s rodiči nečekaně mnoho, rozjely se ve skupinkách do kazatelských stanic, kde měly svůj program. V modlitebnách bylo dětmi narváno, obědů se skoro nedostávalo, chleba ke guláši se sháněl po rodinách (knedlíky došly). Napadlo nás tehdy pořádat pro rodiny s dětmi každoročně jednu společnou neděli. Vznikla tradice: první neděli v červnu pořádat rodinnou seniorátní neděli. Sjížděli jsme se autobusy. I z brněnských sborů vyrážel jeden až dva autobusy do venkovských sborů. V protisměru jely jiné. Ty svážely účastníky Mírové slavnosti do Gottwaldova údolí v Líšni. Jet na seniorátní rodinnou neděli byl za "totáče" silně alternativní až vyznavačský projev. Před třiceti lety (1984) se konala rodinná neděle v Rovečném. V diáři jsem našla poznámku: o sto účastníků více než vloni!!! Masovka! Je to dobré??

Tentokrát (2014) v Kloboukách, o masovou účast nešlo. Svážení autobusy připomínal jen mikrobús, který dovezl 16 účastníků ze Svitav.

Kázat na biblický citát, bez příběhu, je náročné. Saša Hauserová to však zvládla výborně. Když děti odhadly, kam svým dotazem, "Co je to břemeno?" míří, nasadila batoh přes talár na záda a vtáhla do jeho nošení a pomoci s ním i posluchače. Zpívalo se při kytaře, i když varhanní doprovod byl také svěží a postludium sklídilo dokonce potlesk.

Dobrý byl i nápad se stanovišti pro děti, které na nich plnily malé úkoly a pohybovaly se v celém areálu sboru. Při rozhovoru s ředitelem Betléma Petrem

Hejlem jsme se dozvěděli, jak práce Diakonie v Kloboukách vznikla (ještě před listopadem '89) a překvapilo nás, kolik aktivit středisko dnes už má.

Divadlo *Neslyším* přijelo s mírným zpožděním, ale nezklamalo. Do hry *O veliké řepě* zapojila jeho protagonistka nejen dychtivé děti, ale i dospělé. Atmosféra v kostele při divadle byla skvělá.

Občerstvení vynikající, domů jsme si někteří odvezli celou šišku knedlíku od oběda, neboť jich hodně zbylo, a vzpomínali tak ještě v týdnu na vydařenou

neděli.

Když jsem srovnávala dnešek a dobu před 30 lety, uvědomila jsem si, jak se věci posunuly: účast byla malinká. Nabídka na tu neděli veliká: skauti měli svůj víkend s rodiči, jiné děti byly na školní akci v cizině, v jednom sboru měli vernisáž výstavy v kostele, atd. Alternativ a lákadel hodně.

Ale: na bohoslužbách si děti všimly, že tam s námi jsou obyvatelé Betléma na vozíku. Dnes samozřejmost. Divadlo *Neslyším* by před třiceti lety sotva mohlo neexistovat. Skauti přežívali v utajení. Oběd v socialistické škole nemyslitelný. Co je tedy lepší?

Jana Kašparová

Rodinný víkend z Blahoslavova domu v Cizkrajově

V pátek 13. 6. jsme místo na Blažkov zamířili do poněkud vzdálenějších končin. Cizkrajov je vesnička v Jihočeském kraji nedaleko Slavonic. Noclehy jsme měli zajištěny na zdejší katolické faře. Vesnička je umístěna v malebné krajině. Na kopci nad vesnicí se tyčí majestátní barokní kostel. Vévodí krajině a stará kamenná fara je hned vedle. Auta jsme zaparkovali ve dvoře a postupně jsme se všichni ubytovali. K večeři jsme si již tradičně opékali špekáčky a děti běžaly po zahradě. Na vysokém kůlu objevily čapí hnízdo s rodinkou čápů. Protože zde převládali kluci, hráli si většinou kolem zaparkované vlečky před stodolou. Letos jsme se tu sešli v trošku menším počtu než jiné roky. Bylo nás kolem čtyřiceti. Zato nás posílila nová mladá generace. Dvěma nejmladším účastníkům není ještě ani rok.

V sobotu ráno jsme se sešli u snídaně. Přivezli jsme si s sebou jídlo, pomazánky, různé bábovky a koláče, a hlavně Josefa s jeho pomocníky. Díky nim jsme tu měli výborná jídla, včetně polévek. Po snídani jsme se přesunuli auty do Slavonic. Někteří si udělali prohlídku malebného pohraničního městečka včetně zdejší synagogy. Kluci toužili vidět bunkry. Početná skupina vyrazila asi 2 km na prohlídku muzea bývalého pohraničního opevnění. Zatímco jedna skupina prohlížela vybavení bunkerů, druhá, vyzbrojena až po uši různými klacky, páčila po sobě ze zákopů. Cestou nazpět jsme se stavili na prohlídku samorostů a pak jsme zašli ke kostelu sv. Ducha. Kolem šuměly prastaré lípy, na obloze se kupily bílé mraky a kolem byl klid a mír. Až bych řekla, že Duch svatý tu opravdu byl s námi. Ten krásný sváteční pocit mě provázel celým pobytem. Cítila jsem ten mocný řád celého bytí nás všech uprostřed velebného majestátu zdejší přírody.

Než se dovařil oběd, Martin Horák s dětmi nacvičil písničku, kterou pak zazpívali před jídlem. Odpoledne jsme ještě zvládli výlet na Montserrat. Je to vzorný kostel na kopci nedaleko Cizkrajova, který zde byl vybudován po vzoru španělského kláštera. Je to také známé poutní místo.

Někteří z nás zavítali na katolickou bohoslužbu, která se konala v sobotu večer v Cizkrajově. Po večeři nám připravila zajímavý program Gabriela Horáková. Bylo to o biblických manželstvích a o tom, že to také nebývalo vždy ideální.

V neděli jsme měli k dispozici katolický kostel pro naše kázání, které si připravil farář Martin Horák. Kostel je bohatě vyzdoben buclatými andělíčky a sochami svatých. Pro mě to byl zajímavý zážitek, včetně toho andělíčka, který se na mě šklebil nad kazatelnou. Kázání bylo o tom, jak Izraelci reptali, když je Bůh vyvedl z Egypta. Bylo určeno hlavně dětem, protkáno písničkami ze „Svítáku“. Děti tentokrát nereptaly a tiše poslouchaly.

Pak nás čekal ještě jeden výborný oběd, úklid, balení, kafičko a zákusek. Dokonale posilnění nejen obědem, ale i na duchu jsme se rozjeli vstříc dalším úkolům a povinnostem.

Iva Huvarová

Návštěva ze sboru Brno I v Basileji

V horkých červnových dnech 6. - 9. navštívilo deset členů sboru Brno I Basilejský reformovaný sbor. Kontakty s těmito francouzsky mluvícími bratřími a sestrami existují již od r. 1991 a střídavě každý rok proběhne jejich návštěva v Brně, nebo naše návštěva u nich v Basileji.

Cestu po všech silnicích a dálnicích jsme absolvovali bezpečně, neboť obě auta řídili rozvášní a zkušení řidiči. Klobouk dolů před jejich výkonem v těch vedrech. Asi jsme měli také trochu toho štěstí, že nás nepostihla žádná velká stojící kolona, takže se dařilo dodržet časový harmonogram.

Jak jinak než perfektně připravení hostitelé nás očekávali na hraničním přechodu a doprovodili nás do Basileje. Po srdečném přivítání mezi všemi navzájem jsme se rozdělili do hostitelských rodin.

Přátelská a neformální atmosféra panovala i další den při našem výletu do Breisgau v Německu. Tento malebný kraj mezi řekou Rýnem a Schwarzwaldem nám poskytl krásné výhledy na zalesněnou krajinu a úpravné vesnice. Cílem naší cesty byla zahrada plná růží a jiných nádherných květin a stromů. Byla to opravdová pastva pro naše oči i nos. Někteří si troufli i do bludiště, vytvořeného ze vzrostlých buxusů, a skutečně to chvíli trvalo, než se nám podařilo dostat se zpět.

Abychom nasýtili i své žaludky, byli jsme pak pozváni k obědu na sezónní specialitu - chřest. Nesměl chybět ani přísun tekutin, včetně výborného vína, jak je u našich přátel zvykem.

Dalším bodem našeho cestovního plánu tento den byla stará část města Staufen. Obklopila nás historie a my jsme si s nadšením a obdivem prohlíželi zachovalé, krásně udržované domy s barevnými omítkami a okny plnými květin. Mnohé z těchto staveb byly hrázděné, tak typické pro tento kraj.

Pověst praví, že v tomto městě v místním hostinci zemřel r. 1539 doktor Faust. Příběh této legendární postavy dobře známe, protože byl předmětem mnoha literárních zpracování.

Bližší historie města Staufen už není tak romantická. V r. 2006-2007 byl proveden vrt do hloubky 140 m k získání geotermální energie. Tento experiment ale způsobil praskání zdiva některých starých domů.

Neúprosné slunce nás zahnilo do stínu stromů a pak již následovala zpáteční cesta do sborového domu našich hostitelů a společná večeře zde. Vše bylo připraveno s velikou péčí a my jsme zakončili tento den v milém společenství.

Neméně pečlivě připravená společná bohoslužba s vysluhováním večeře Páně následující den jen potvrdila to podstatné, co nás spojuje. Byla Svatodušní neděle a v kostele zaznívala čeština naší paní farářky Olgy Tydlitátové, francouzština místní paní farářky Daphné Reymond, němčina, kterou jsme mezi sebou převážně komunikovali, případně ještě angličtina. Kolem stolu Páně jsme vytvořili společenství, které nerozděluje různost jazyků, ale spojuje společná víra. Večeři Páně vysluhovaly obě paní farářky, dva presbyteři z řad hostitelů a dva presbyteři z našich řad. O čtení z Písma se také dělili dva presbyteři, jeden

četl česky a druhý francouzsky. Kostel má krásné varhany, a když k tomu přidáme ještě excelentního varhaníka, je obraz dokonalý.

Ani po bohoslužbě se celé společenství nerozdělilo, ale ve sborovém domě bylo pro všechny připraveno občerstvení.

Opět nás provázelo slunečné a velmi teplé počasí a my jsme rádi přijali pozvání k prohlídce neogotického chrámu Elisabetenkirche. Součástí prohlídky byl také výklad o koncepci „otevřený kostel“, kterou zde uskutečňují.

Mnohé ozdobné prvky na stole Páně i na obou kazatelkách chrámu se shodovaly s těmi, které dobře známe z našeho Červeného kostela. Příjemný chlad kostela nás osvěžil a my jsme mohli absolvovat výstup na věž, odkud byl úžasný pohled na Basilej. Následující prohlídka města byla přehlídkou harmonie a vkusu. Domy mají barevné fasády, spoustu květin, terasy zaplavené zelení, dokonce i zatravněné.

Rozloučení ve sborovém domě a poslední večer u našich milých hostitelů, to byl závěr této krásné neděle. Mnohde se tento závěr posunul do pozdních hodin.

Aby nám na zpáteční cestě nic nechybělo, o to se postarali naši hostitelé a vybavili nás balíky na cestu. Rozloučili jsme se a odváželi si domů spoustu zážitků a vědomí, že jsme s těmito bratřími a sestrami spojeni i přes velkou vzdálenost mezi námi. Těšíme se na jejich příští návštěvu u nás v Brně.

Dagmar Vtípilová

Tajný výlet 2014

Znáte cestovní kancelář NěMa? Pokud ne, tak prosím zbystřete. Dvě milé tváře z Blahoslavova domu, Jana Němečková a Josef Malý, nám už dlouhá léta připravují jednou či dvakrát do roka tak zvaný „tajný výlet“. S CK NěMa se můžete vydat na cestu na východ, na sever, jihozápad, jihovýchod atd. Jediné, co víte, je čas srazu či odjezdu, a pak už se můžete jen těšit na spoustu zajímavostí a překvapení. Někdy vás přijde přivítat sám zámecký pán s paní hraběnkou a komtesou v dobových kostýmech a pak s vámi dokonce krajem putují.

Tento rok 31. května se vydáváme na tajný výlet Cesta za poznáním. Sraz ve vestibulu nádraží už je zajímavý i tím, že se k nám přidává neznámá osoba, která si pozvánku přečetla minulý týden na Noci kostelů, a tak nasedáme v mírně chaotické skupině asi 35 lidí do vlaku směr Tišnov. Mnoho otázek, kam jedeme, zůstává tajemstvím. V Tišnově přeseďme na lokálku směr Nové Město na Moravě a krásnou krajinou frčíme do Nedvědice. A když vysedáme na malém nádraží a v dálce se rýsuje majestátní silueta hradu Pernštejna, již nám svítá. Mnozí tento kraj dobře znají.

Co ale nezná nikdo, je nová naučná stezka z Nedvědice, s neskutečně krásnými pohledy na hrad z různých stran a s poučujícími panely, které se stávají významnými body naší cesty za poznáním. Děti dostávají papíry s předtištěnými otázkami. Odpovědi hledají v textu na každém zastavení naučné stezky. Takže putujeme a například se dozvídáme, že železniční trať z Tišnova do Žďáru byla postavena v neuvěřitelně krátké době dvou let stavební

firmou rodáka Ing. Životského z Doubravníka. A další kvízová otázka. Kdo nechal postavit v roce 1900 vilku č. 104 na obrázku? No přece Marie Loosová, matka známého architekta Adolfa Loose, který mimochodem provozoval kamenolom v blízkém okolí. Míříme přes Kamenný most, který se zachoval ve své původní podobě jako památka na kočárovou cestu od hradu Pernštejn k Sejřku. Fotíme se u studánky Korejtko, která pomalu zakončuje naučnou stezku zpět do Nedvědice, a máme pocit, že letošní výlet i s kočárkem se tak vydařil, že už můžeme spokojeně směřovat k nádraží a domů. Ale zdá se nám, že času ještě máme dost, a teď přichází to nejlepší nakonec. CK NěMa připraví vždy nějaký bonbónek, a tak na nás u studánky mává známá tvář a vede nás do branky zahrady, krásně zarostlé lučními květinami. Stoupáme do prudkého svahu. Ještě moc nechápeme, ale to už nás vřele vítá paní domu. A tak přijímáme pohostinství manželů Olinky a Radka Markových z našeho sboru, kteří přímo pod hradem Pernštejnem mají malebnou chatičku, na jejímž pozemku spočinulo 35 znavených poutníků. Dostáváme pivo, limo, kávu, čaj. Radek Marek nosí dřevo a už se vine libá vůně špekáčků. Co byste si mohli přát víc? Výhled na hrad, slunce na modré obloze, děti řádící na zahradě, která ve svahu poskytuje úžasné možnosti na salta. My dospěláci prohlédneme rodinnou kroniku a zjišťujeme, že nejsme výjimečná návštěva, ale že takových, kteří zde okusí přívětivé přijetí Markových, je mnoho.

Děkujeme za pěkné prožití sobotního dne nejen Markovým, ale i Janě a Josefovi z cestovní kanceláře NěMa. A pro vás všechny, až příště uvidíte název Tajný výlet, jednoznačné doporučení: neváhejte a jedte.

Věra Osvaldová

NOC KOSTELŮ 2014

Třešně, Zvukomalba a Noc a den

Noc kostelů je akce, do které se mohou zapojit všechny církve, sbory a farnosti, aby se otevřely lidem, kteří se běžně církevního života neúčastní, do kostelů nechodí nebo ani v Boha nevěří. U nás v Židenicích, v evangelickém sboru, jsme připravili podle mě zajímavý program pro malé i velké poutníky. Na přípravách se podílel v podstatě celý sbor. Někteří donesli buchty, které jsme prodávali za dobrovolnou cenu, a výtěžek jsme pak poslali sboru svaté Kateřiny v Kyjevě. Jiní zahráli divadlo, další razítkovali. S mamkou a s bratrem jsme vyrobili plakáty o občanském sdružení Ester, se kterým náš sbor dlouhodobě spolupracuje. Tento článek je o Noci kostelů v Brně-Židenicích, jak jsem ji prožíval já.

Dorazili jsme do kostela asi dvě hodiny před začátkem, abychom vše připravili. Přijel i můj kamarád David. Na farské zahradě u mojí babičky roste velký třešňový strom, starý jako já. Když jsme s Davidem objevili, že jsou na stromě zralé třešně, tak jsme tam přímo letěli. Vylezl jsem nahoru a házel mu je dolů. Když jsme už měli dost, tak jsme začali trhat do mísy, ze které si pak mohl každý nabídnout. Kolem stromu se seběhla spousta dětí. Všichni si pochutnali, babičce to nevadilo a my jsme si to moc užili.

Oficiální program začal výtvarnou dílničkou pro všechny děti. Pod sborovou místností máme malou klubovnu, ve které míváme biblickou hodinu. Letos bylo tématem Noci kostelů *Noc a den*. Paní Chladilová předkreslila slunce, měsíc a hvězdy, do kterých jsme pak nalepovali zmuchlané zlaté, stříbrné a žluté krepáky. Vznikl z toho hezký velký obraz se zlatým sluncem a zlatostříbrným měsícem, který nám teď zkrášluje místnost, kde se scházíme na biblickou hodinu. Menší děti měly možnost si také udělat ozdobu v menším

měřítku. Byl to přehnutý papír, dole slepený. Na obě strany papíru si lepily slunce, měsíc a hvězdy. Výtvary si mohly děti nechat v kostele nebo si je odnést domů na památku.

Noc kostelů si užil i můj mladší bratr. Ještě se dvěma kamarády pobíhali po celé ulici Jílkova a rozdávali všem lidem, které potkali, letáky a ukazovali jim, kudy se do kostela jde. Když tam ti lidé přišli, tak většinou kluky chválili, ale protože nepotřebovali tolik letáků, kolik jim kluci rozdali, vraceli nám je do hromádek zpátky. Přesto nám ke konci mnoho letáků nezbylo.

Moc se mi líbilo i netradiční divadlo. Chlapi od nás z kostela si vzali barevné oblečení a kravaty a hráli divadlo *Zvukomalba*. Tancovali na dětské písničky, například *Kolo kolo mlýnský*, a ze všech písniček si dělali srandu. Hráli na kytaru, tancovali a předváděli vymyšlenou choreografii, která vtipně vyjadřovala dětské písničky i klasickou poezii. Všem lidem se to hodně líbilo, smáli se a mě to taky bavilo.

Nejzábavnější bylo asi razítkování. Seděli jsme u malého stolečku a každému, kdo přišel, jsme dali razítko a nabídli program, popř. sborový leták. Původně jsem byl napsán jen na 30 minut, ale bavilo nás to tak, že jsme tam vydrželi snad tři hodiny. Razítkovali jsme až do jedenácti hodin večer, kdy už lidé nechodili. Den zakončil dlouhý, barevný a velkolepý ohňostroj ze Špilberku, který byl vidět a slyšet až u nás v Židenicích. Letošní Noc kostelů mě moc bavila a chtěl bych, abychom to mohli za rok zopakovat.

Mikoláš Kašpar, 11 let

Brno I

Náš sbor se řadu let účastní Noci kostelů a Brněnské muzejní noci. Letos byly obě akce týden po sobě a třicetičlenný tým osvědčených pořadatelů měl dvakrát plné ruce práce. Připravit reprízu výstavy o tolerančním umění, domluvit koncerty, prodej knih, instalovat v kapli výstavu památných knih a kalichů. Kromě varhanních koncertů vystoupily při muzejní noci Zvonky dobré zprávy

a při noci kostelů Brno Gospel choir. Tradičně zaujala i výstavka papírových modelů kostelů.

Brno II

Zvonky a zvonečky při slavnostním zahájení

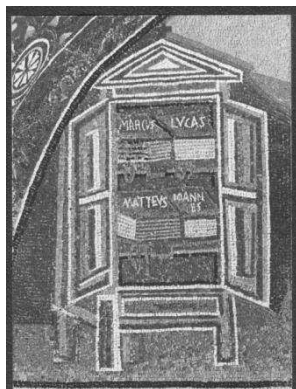
Divadlo na Husovickém dvorku

OTAZNÍKY NAD BIBLÍ

Sedm plus jedna

„A přišli k němu saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a ptali se ho: 'Mistře, Mojžíš nám ustanovil: 'Zemře-li něčí bratr a zanechá manželku bezdětnou, ať se s ní ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' Bylo sedm bratrů. Oženil se první a zemřel bez potomka. Jeho manželku si vzal druhý, ale zemřel a také nezanechal potomka. A stejně třetí. A nikdo z těch sedmi nezanechal potomka. Naposledy ze všech zemřela i ta žena. Komu z nich bude patřit, až po vzkříšení vstanou? Všechny sedm jí přece mělo za manželku.'"

Ježíš jim řekl: "Mýlíte se, neznáte Písmo ani moc Boží! Když lidé vstanou z mrtvých, nežení se ani nev dávají, ale jsou jako nebeští andělé. A pokud jde o mrtvé, že vstanou, nečetli jste v knize Mojžíšově, ve vyprávění o hořícím keři, jak Bůh Mojžíšovi řekl: 'Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův'? On přece není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Velmi se mýlíte!" Mk 12, 18-27

Ten příklad, se kterým saduceové za Ježíšem přišli, příklad sedmi bratrů, kteří postupně dědí jednu manželku, je samozřejmě myšlen ironicky, a má ukázat, jak směšná je už ta samotná představa, že by mrtví ožili, a teď by se musely řešit takovéhle kuriózní otázky, jako komu bude z těch sedmi mužů patřit žena, se kterou všichni postupně uzavřeli manželství.

Je to pokus, když už se nepovedlo nic jiného, tak aspoň Ježíše zesměšnit. A vůbec alespoň ztrapnit všechny ty jeho bludy o vzříšení mrtvých a království Božím a odplatě spravedlivým, všechny ty bludy, o kterých v Bibli nic není. Protože my - saduceové - držíme jen a jen Bibli.

A Ježíš jim odpovídá: Jestli ty vaše bludy nejsou z toho, že tu Bibli pořádně neznáte. Těžko si představit odpověď, která by byla kousavější: Jestli ty vaše bludy nesouvisejí s tím, že ani tu Bibli pořádně neznáte. A tím pádem nevíte ani o tom, co všechno Bůh dokáže. Protože kdybyste tu Bibli pořádně znali, věděli byste z ní, že Boží moc ji přesahuje. Že Bůh není schovaný v Bibli a není vymezený a vykolíkován tím, co se tam o něm říká. To je úvod, který vypadá, že se už s nimi Ježíš nemíní bavit, a tak bude hned konec rozhovoru. Ale pak přece jen pokračuje a vrací se k tomu jejich příkladu: Když vstanou z mrtvých (oni - totiž těch sedm bratří a jejich dědičná manželka), tak už se nebudou (znovu) ženit a vdávat, ale budou jako andělé v nebi.

Nalistujte si Sk 23,8, tam nás Lukáš informuje, že saduceové říkají, že není zmrtvýchvstání a že nejsou andělé ani duchové. Saduceové tu Ježíši podstrkují příklad, plný ironie, a Ježíš jako kdyby jim na to skočil, chová se, jako kdyby to mysleli vážně, a odpovídá na to tak rozvážně a s vážným obličejem, až nakonec není jasné, kdo z koho si tu legraci vlastně dělá: Se zmrtvýchvstalými (co na ně nevěříte) to bude stejně jako s anděly (co na ně taky nevěříte, ačkoliv ty v té Bibli máte).

O andělech je z Bible každopádně zřejmé, že - pokud tedy jsou - tak se manželskou institucí nezatežují. V manželství dokáže žít člověk. Anděl ne. Podle dobových informací žili andělé v jakémsi dobrovolném celibátu. Ale Genese 6 dosvědčuje, že zdaleka ne všichni to vydrželi. A byla z toho na zemi spoušť. Totiž potopa.

Takže *saduceové* si z té Ježíšovy odpovědi, že těch sedm manželů a jedna manželka budou jako andělé, mohou vybrat cokoli, počínaje tím, že vlastně nebudou, pokud andělé nejsou, přes možnost, že budou žít v dobrovolném celibátu, až po jakousi možnost andělské promiskuity a volné lásky mezi nebem a zemí. Jediné, co je jisté ve všech těch případech, je to, že těch sedm plus jedna nebude řešit otázku manželství, kterou si pro ně saduceové vymysleli.

Ježíš tu, stejně jako v předchozích diskusích, sice mluví v jinotajích a odráží jejich podrazy a na ironii reaguje ironicky, ale tu svou, *skutečnou* odpověď tam přece jenom zakóduje. Částečně už do té výpovědi o andělech. A sice: otevřenost Božím možnostem, a tomu, že si zkrátka všechno neumíme představit. Budeme jako andělé, to znamená: Budeme to my, ale nějak jinak. Jinak, než si umíme představit.

Tahle otevřenost vůči budoucnosti, otevřenost naší představivosti, tomu, že věci mohou být jinak, než si teď zrovna představit *umíme* - ta je extrémně důležitá už v tomto životě a o tomto životě, nejenom až potom, až budeme besedovat s těmi anděly. A Ježíš (nás) právě tuto otevřenost, otevřenou představivost učí. Že když si něco neumíme představit, tak to ještě neznamená, že to nejde nebo že je to špatně a horší, než kdyby všechno běželo podle našich

představ. To je právě ta otevřenost Božím možnostem už teď. Natož pak po smrti.

Tahle *naděje* člověka, naděje jednotlivce v jeho životě je pro Ježíše tak důležité téma, že se ke vzkříšení vrátí ještě jednou, vlastně už třetí odpovědí, příkladem Abrahama, Izáka a Jákoba.

A ještě o tom, že mrtví vstanou: copak jste si nepřečetli v knize Mojžíšově o tom keři, jak mu Bůh řekl: Já jsem Bůh Abrahama, Izáka a Jákoba? Přece není Bohem mrtvol, ale živých lidí. Velmi bloudíte (jste velcí bludaři). Zvolí si ten příklad tak, aby ho saduceové měli ve své Bibli, přímo v Tóře (5 knih Mojžíšových), na co možná nejdůležitějším místě Tóry: v příběhu o Mojžíšovi, ke kterému mluví Bůh z hořícího keře. Tam zazní nevyslovitelné Boží jméno, které vyslovuje jen velebněz jedinkrát do roka. Tak do těsné souvislosti s tímto nevyslovitelným Božím (Božstvím) umístí Ježíš i naději ve smrti. V životě i ve smrti.

Hospodin tam říká Mojžíšovi své jméno, které znamená JSEM. JSEM, KTERÝ JE. Ale nezůstává u toho, že „si“ JE sám pro sebe. Nespokojí se s tím. Nýbrž říká jedním dechem i JSEM ve vztahu k Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Jsem jejich Bůh. Jsem k nim ve vztahu a oni jsou ve vztahu ke mně. A tedy jsou. Zachování vlastní identity, zachování osoby je možné jen ve vztahu k jiné osobě nebo osobám.

Origenes (církevní učitel +253) nám zachoval z ústní tradice jeden Ježíšův výrok, který se nedostal do evangelií. V tom výroku Ježíš říká: *Kdo je mi blízko, je blízko ohni (a kdo je mi vzdálen, je vzdálen Království)*. To je skoro jako by to byl výrok inspirovaný tím hořícím keřem. Kdo je příliš blízko ohni, začne sám hořet. A kdo je blízko živému Bohu, začne sám žít. Víc nepotřebujeme vědět. Víc si představovat nemusíme. A taky neumíme. Nebo můžeme, ale s tím vědomím, že jsou to naše, pracovní, a velmi předběžné představy. A budoucnost bude lepší.

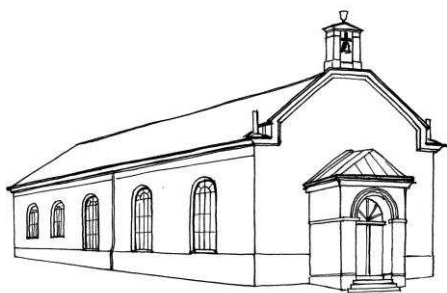
Pavel Kašpar

EVANGELICKÉ KOSTELY A MODLITEBNY

Moravská Chrastová a Jevíčko

Obě místa jsou kazatelskými stanicemi sboru ve Vanovicích. Ten měl ve 30. letech přes 4 000 členů a patřil mezi tři největší v Brněnském seniorátu. Jako první se oddělil sbor v Boskovících, postavil si v roce 1941 kostel, a tak se vanovické společenství přirozeně zmenšilo o jednu třetinu. Sbor postupně početně zeslábl na nynějších něco přes 1 000 členů. Má kazatelské stanice v Horním Smržově, Jevíčku, Letovicích a Moravské Chrastové. Alespoň o dvou si něco povíme.

Moravská Chrastová je obec na severozápadní Moravě, leží na levém břehu Svitavy, má asi 800 obyvatel. Obec byla téměř německá, v letech 1938 - 1945 v německém záboru. Přestupové hnutí v německé jazykové oblasti probíhalo více než o čtvrt století dříve než v tehdejší Československé republice. Z tohoto

hnutí vznikl v Moravské Chrastové filiální sbor spravovaný německým unionovaným sborem v Brně. Filiální sbor si postavil v roce 1890 nákladem 9 000 K kostel i se dvěma obytnými místnostmi a kanceláří. Literatura uvádí, že tam bylo i účinné vytápění, což bylo ještě dost neobvyklé. Později (od roku 1916) patřil filiální sbor v Moravské Chrastové k nově vzniklému německému augburskému

společenství v Moravské Třebové. Po válce, po zrušení Německé evangelické církve, přešel kostel do Českobratrské církve evangelické a v té době tam vznikla z novousedlíků kazatelská stanice sboru ve Vanovicích. Kostel byl v 70. letech minulého století opraven a slouží kazatelské stanici dodnes, bohoslužby se tam konají jedenkrát v měsíci.

Jevíčko je další kazatelskou stanicí Vanovic asi 15 km od Moravské Třebové. I tato stanice byla zřízena po druhé světové válce asi v roce 1950. Nemá vlastní shromažďovací prostory a scházela se v Husově sboru ČČSH, někdejší synagoze z roku 1792, která byla v roce 2005 přeměněna na výstavní síň; tu obě církve ještě nějaký čas užívaly a teď se bohoslužby konají v „zámečku“, který patří městu, evangelická shromažďení se konají dvakrát do měsíce.

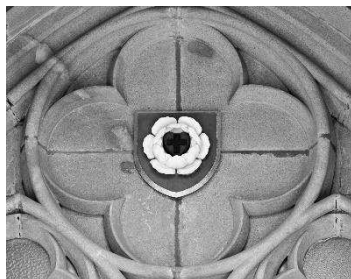
Připomeňme si i některé kazatele z Vanovic a tedy i těchto kazatelských stanic. Jednou z nejvýznačnějších postav byl senior Kamil Nagy, v roce 1939 až do své brzké smrti zastával funkci synodního seniora. Několik desítek let tam sloužil bratr farář Ladislav Barot, více než jedno desetiletí farář Pavel Kašpar a nyní farářští manželé Lenka a Pavel Freitingerovi.

Jiří Novák

ZE SBORU BRNO I

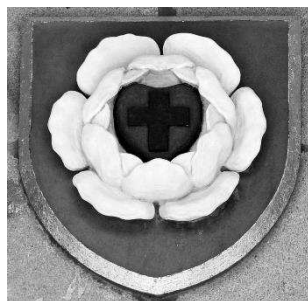
Obnovený reliéf Lutherovy pečeti

Při podrobné prohlídce kamenného reliéfu nad vchodem do Červeného kostela bylo zjištěno, že byl původně kolorován a zůstaly na něm zbytky původních barev. Staršovstvo sboru se po konzultaci s památkovými odborníky rozhodlo tento symbol obnovit do původní podoby. Reliéf je modifikovaným symbolem Lutherovy pečeti - původně Lutherem uvažovaný kruh je v našem případě tvarován jako štít.

Pečeť popsal dr. Martin Luther v dopise městskému písaři v Norimberku 8. června 1530 jako symbol celé jeho theologie:

„To první je kříž, černý kříž v srdci, které podržuje svou přirozenou barvu, abych si tím připomínal, že jsme spaseni jen vírou v Ukřižovaného. Neboť věříš-li celým srdcem svým, spasen budeš. Ačkoli je to věru černý kříž, který umrtvuje a má i bolest působit, přece ponechává srdci jeho barvu, nekazí přirozenost, neusmrcuje, ale obživuje. Nebo spravedlivý z víry živ bude, totiž z víry v Ukřižovaného. Srdce stojí uprostřed bílé růže, aby ukazovalo, že víra dává radost, útěchu a pokoj, zkrátka, že víra zasazuje bílou radostnou růži, ne jako svět dává pokoj a radost, a proto má být růže bílá, a nikoliv rudá, protože bílá je barvou duchů a všech andělů. A tato růže leží v poli blankytné modři, protože taková radost v duchu a ve víře je začátek budoucí nebeské radosti, teď již uvnitř pochopené a nadějí uchopené, ale plně ještě nezjevené. A kolem tohoto pole je zlatý kruh na znamení, že taková blaženost trvá v nebi věčně a je bez konce a je vzácnější nad všechny radosti a statky, jako zlato kovem nad vše nejvzácnějším.“

Reliéf restauroval 29. dubna 2014 akademický malíř a restaurátor Pavel Procháčka. Při podrobném průzkumu se ukázalo, že obvod štítu nebyl proti původnímu našemu předpokladu kolorován okrovou barvou, ale zlacen plátkovým zlatem. Odpovídá to Lutherově teologickému předpokladu, proto je i restaurovaný štít pozlacen 24krátovým zlatem.

Milan Ryšavý

CÍRKEV NA OČÍCH

Uchem jehly je misie mimochodem

Křesťanské církve to v okolní společnosti nemají lehké. Veřejné mínění je proti, „normální“ je církev kritizovat, nemít s ní nic společného. Co je příčinou, je na dlouhý rozhovor, církve tu nesou podíl viny, ale nejen ony.

Po skončení totality se média církvím otevřela, rozhlas i televize si náboženské pořady přály. Možná i doufaly, že jim přivedou víc posluchačů a diváků. Ukázalo se ale, že náboženské vysílání nezpůsobí žádný „boom“. Proč by taky? A je i pravda, že jsme to, my křesťané, moc neuměli, dělali jsme pořady „pro sebe“. Ty, kteří stáli vně, jsme se především snažili přivést do církve. „Prvoplánová misie“ své spoluobčany někdy nebere tak vážně, jak si zasluhují. Výsledkem bylo, že křesťanské pořady se začaly uzavírat do ghetta vysílání pro

menšiny, aby byl naplněn požadavek „uspokojit“ všechny: golfisty, Romy, neslyšící, křesťany i diabetiky. Každý poslouchá své a pořad pro jiné menšiny vypíná.

Podobně to někdy vypadá při bohoslužbách: kážeme pro ty „své“ (naši spoluobčané mimo církev užívají označení „ovečky“; nemám to rád, znám v církvi tygry i orly, možná nějaký medvěd, řada koček, také nějaké holubičky se najdou, o hadech nevím, ale možná taky, dokonce i berani, ale o ovci nevím). Kdysi mě zaujalo prohlášení jednoho kolegy: „Kážu pro lidi, kteří tam nejsou. Co kdyby náhodou přišli?“ Samozřejmě, myslím i na posluchače, o nichž vím, že přijdou. Ale vždy si při přípravě kázání představuji přátele a známé mimo církve. Co kdyby přišli, budou rozumět? Bude to pro ně nosné? Když takto připravuji kázání, rozumějí lépe i sestry a bratři v církvi.

Protože jako křesťan jsem také „normální“ člověk, občan a spoluobčan a mám mnoho radostí i starostí společných s ostatními. Vlastně úplně všechny, jen je prožívám s jiným základním nasměrováním, s „kristovským backgroundem“. Mohu si povídat s nekřesťany a ateisty, aniž bych svého Pána zapíral či skrýval. Žijeme vedle sebe i spolu, často velmi podobně, a mnoho hodnot, radostí, starostí i obav máme totožných.

Vždy jsem proto vítal pořady, které nebyly určeny jen „věřící minoritě“, ale setkávali se v nich různé životní zkušenosti i různé „backgroundy“, díky, paní Lado Arnautová, Michaeli Otřísale, Karle Vepřeku, Miloši Rejchrtě a mnozí další! Ale když se rodila myšlenka na nový televizní pořad a já byl vyzván, abych se účastnil kamerových zkoušek, váhal jsem. Předně je to hodně práce navíc, stačím to? A také: budu to umět? Nakonec: mám-li tuhle práci dělat pravidelně, nebudu moc na očích? V žádném případě se nechci stát nějakou televizní tvář, to ať si dělá někdo jiný, nemám žádné celebritní ambice! Nakonec rozhodlo sdělení produkce: nebude to „náboženské vysílání“, žádný pořad pro menšiny, okénko do života církví, natož nějaká evangelizace. Bude to prostě rozhovor dvou lidí, kteří si mají co říci. Že jeden z nich je farář, umožní trochu lépe, aby byl přítomen duchovní rozměr života, ona „vertikála“, která k životu patří.

Díky vynikajícímu týmu nevzniká mezi tvůrci „Ucha jehly“ žádné napětí, žádný „diškurs“ o povaze, smyslu a cíli pořadu. Máme k sobě důvěru při výběru hostů, přípravě scénáře i v postprodukci, již se již účastnit nemusím. Víím, že jak kolegové sestříhají, dobře sestříhají. Jsme zajedno v záměru: chceme vytvořit pořad zajímavý, v němž se divák něco doví a k něčemu bude inspirován. Vííme, že nejde o „propagaci Pána Ježíše Krista“, ale farář svou víru nezapře, ona mu tam vždycky nějak „proleze“. Právě to bude zajímavé, vždyť „duchovní rozměr života“ není uzavřen do kostelů a synagóg. I život bez církevní a náboženské příslušnosti má svůj duchovní rozměr, často velmi hluboký a cenný.

Ale úplně jednoduché to není. Mnozí hosté se talk show s farářem bojí a odmítnou ji. Jestliže se rozhovor uskuteční, někdy i přiznají, že měli strach z „flandáka, který je bude grilovat na Desateru a chození či nechození do kostela“. Takový obraz máme v očích veřejnosti, čím to je? Někdy jsou na začátku opatrní a najdou si starší díly na webu, aby věděli, co a kdo na ně v „Uchu“ čeká.

Několikrát jsem po natáčení slyšel: „Pane faráři, s vámi se bezvadně povídá, umíte člověka nechat mluvit a posloucháte, víte, že jsem po pěti minutách zapomněl, že tu jsou kamery a připadal jsem si prostě jako v obýváku?“ Však taky jsou, natáčí se u nás doma. Tehdy mám pocit, že to děláme dobře.

Občas diváci píší. Ne o mě, někdy ani o pořadu ne. Obracejí se na hosta, děkují za poučení nebo inspiraci, ptají se ho, někdy polemizují. Samozřejmě, někdy také nesouhlasí s výběrem hosta: „jak jste si mohl vzít do pořadu tohle...“, většinou proto, že mu nerozumějí. I tehdy mám dojem, že tak to má být.

Někdy lidé přijdou na bohoslužby a řeknou: „Přišel jsem, protože vás znám z televizního pořadu. Poznal jsem, že jste normální člověk.“ Pro všechno na světě, kde se vzal obecný názor, že faráři nejsou normální? Že v církvi jsou jen exoti s náboženskou potřebou? I za tohle si můžeme sami, my křesťané? Nebo to tak má být? To se mně nezdá! Spíš jsme tak nečitelní ve své víře, moralističtí a nevěrohodní, že jsme si vysloužili pověst těch, co kážou vodu a pijí víno...

Proto jsem rád, že mohu navyklé stereotypy vnímání církví rozviklávat. Jsem rád, že mohu konat „misii mimochodem“, aniž bych to měl v plánu, natož v popisu práce. Navíc rád hovořím s druhými. Ale zatímco s křesťany se potkávám denně ve svém povolání, s nekřesťany ne. Nejsem tak aktivní jako brněnský kolega a kamarád Štěpán, který za nimi vychází do světa. Proto jsem rád, když mě k setkání s nekřesťany přivede tahle práce. A tak jsem vedle katolíků, evangelíků i bratří židů měl možnost hovořit s opravdovými ateisty, novopohany, buddhisty různých typů, jogíny, šamany i s mnohými, kteří se nábožensky neprofilují. A nepamatuji v této věci konflikt ani nudu. Jestliže jsem musel svého Pána Ježíše Krista hájit a dělal jsem to s chutí, bylo to přijato vážně, zvědavě a s respektem.

To je dobrá misie, ne?

Pavel Klinecký,

československý evangelický farář v Praze 10 - Strašnicích,
t. č. také moderátor pořadu ČT „Uchem jehly“

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY

Novozákonní apokryfy III: Proroctví a apokalypsy 1

Po Neznámých evangeliích (2001) a Příbězích apoštolů (2003) vyšla v roce 2007 očekávaná kniha Proroctví a apokalypsy. Knihu vydalo Centrum biblických studií v nakladatelství Vyšehrad, uspořádal ji Jan Dus. Určitě se sluší vyjmenovat překladatele, většinou z původních jazyků (z řečtiny, latiny, koptštiny, syrštiny, a některé spisy mohly být původně i hebrejské) a ty, kdo jednotlivé části knihy opatřili úvodními komentáři. Jsou to: Josef Bartoň, Růžena Dostálová, Jan A. Dus, Radka Fialová, Matyáš Šavrda, Jiří Hoblík, Sidonia Horňáková, Lenka Jiroušková, Lucie Kopecká, Jiří Mrázek, Jiří Pavlík, Petr Pokorný, Pavel Ryneš, Petr Tomášek, Zuzana Vítková a David Zbíral. Mnohá jména autorů a překladatelů známe již z I. a II. dílu Novozákonních apokryfů. V žádném

časopise jsem z této knihy ještě nic nepublikoval, ale podobný text jsem uvedl v mé soukromě vydané knize Posedlost psaním (2010).

Do knihy Proroctví a apokalypsy jsou zahrnuty následující spisy: dvě verze Závěti Adamovy, Otázky Bartolomějovy, Zlomky knihy Elchasai, Zjevení Ezdrášovo, Zjevení Šadrakovo, Vidění Ezdrášovo, První Zjevení Janovo, Otázky Janovy, Zjevení Mariino, Zjevení Pavlovo, Vidění Pavlovo, dvě verze Zjevení Petrova, Siblyliny věštby, dvě verze Zjevení Tomášova, Zósimovo vyprávění Rekabejců a čtyři gnostické apokalypsy z Nag Hammadi s následujícími názvy: Zjevení Pavlovo, 1. a 2. Zjevení Jakubovo a opět další Zjevení Petrovo.

Název knihy Proroctví a apokalypsy je tvořen jedním českým a jedním řeckým slovem, snad proto, že slovu profétie (proroctví) málokdo rozumí. O apokalypsách už všichni slyšeli, i když se zúženým významem jako přírodní katastrofy, hrůzné události, pohromy, např. 8. prosince 2004 tsunami, kdy zahynulo 280 tisíc lidí, nebo teroristický letecký útok 11. září 2001 v New Yorku na již neexistující „dvojčata“ se třemi tisíci mrtvých. My pod názvem apokalypsy (česky zjevení) rozumíme události směřující ke konci světa (také Bible hovoří o hrůzách, zemětřeseních...), k druhému příchodu Pána Ježíše Krista, milénium (tisíciletému království). Apokryfní apokalypsy píší hodně o posledních věcech člověka (eschatologii) s možností nahlédnout za práh smrti, chtějí odhalovat to, co člověk žijící v tomto světě vlastně nemůže spatřit. A tak Petra, Pavla, Jakuba, Jana, Mari provázejí andělé nebo sám Kristus po nebi nebo pekle, kde spatřují odměny spravedlivých i hrůzné tresty hříšníků, někdy až tragikomické. Provázení prosí alespoň o zmírnění trestů pro až neskutečně trpící hříšníky. Ve spisech se objevují andělé, archandělé, satan, Belial, Antikrist, falešní proroci, padlí andělé, zvířecí symbolika, vzkříšení... Samotné proroctví není totožné s apokalypsou. Známe většinou starozákonní proroky a to, že z člověka může udělat proroka jen Hospodin, který mluví skrze Ducha svatého. Skutečný prorok, nazývaný též vidoucí, byl často nevídaným u panovníků a kněží. Falešní proroci byli většinou „profesionálové“ a panovníkovi vyhlašovali, co chtěl sám slyšet. Všichni Boží proroci až po Jana Křtitele mají základní poslání - svědectví o Mesiáši, dle křesťanů o Ježíši Kristu, největším prorokovi s naplněním v Novém zákoně. I církev měla své proroky a prorokyně, kteří postupně ustupovali vznikající hierarchii. Proroci měli v církvi vzdělávat, těšit, napomínat a ukazovat k paruzii (druhému příchodu). Ke konci starozákonní doby vznikají apokalypsy, které se prolamují hluboko do křesťanské éry, a nelze zcela oddělit, co je proroctví a co je apokalypsa a co je ještě judaistické a co již křesťanské, vždyť docházelo i k přepracováváním. Ovšem i v Bibli jsou apokalyptické pasáže ve Starém i Novém zákoně (např. v Da, Iz, Ez, Mt 24, Mk 13, L 21, Zj).

O publikovaných apokryfech v této knize se dá dočíst v biblických slovnících a knihách, např. v již zmíněné knize Ztracená bible od J.R. Portera, 2005. Další knihou je Slovník starokřesťanské literatury od Heinricha Krafta, 2005, tam jsou i obsahy knih a vysvětlení.

Po obecném úvodu se v příštím čísle Setkávání dotkneme zajímavostí těchto spisů.

Jiří Novák

České okamžiky Pavla Kosatíka

V úvodu autor píše: „„Okamžik“ je v historii vlastně fikcí. Skutečné události jsou v čase rozprostřeny do mnohem větší šíře, předchází jim období příprav a do budoucnosti vrhají stín. Přestože tedy "okamžiky" neexistují, má možná smysl si o nich vyprávět.“

Původně časopisecký seriál autor rozšířil do knihy. Mezi vybranými 38 okamžiky jsou spíše méně známé nebo zcela neznámé události. Prvním je odchod císaře Karla IV. (1378), pokračuje založením města Tábora (1420), úmrtím Prokopa Holého v bitvě u Lipan (1434) a Petrem Chelčickým, který opouští bojující husity. Milníkem byl roku 1526 nástup Ferdinanda I. Habsburského na český trůn a příchod jezuitů (1556) do Prahy. Novinkou pro mne

bylo, že Albrecht z Valdštejna (1625) zakládal v Jičíně nové hlavní město Čech. Za okamžiky 19. století autor vybral vyhnání Bernarda Bolzána z pražské univerzity (1819), budování Budče Karlem Slavojem Amerlingem (1842), skandál, který vyvolal roku 1850 Augustin Smetana svým vystoupením z církve, Prusové v Praze (1866) a odchod světově proslulého básníka Rainera Maria Rilky z Prahy (1896), ke kterému se nehlásíme.

Pobyt V. I. Lenina v Praze (1912) současníci téměř nezaznamenali, rozhodlo se zde však o říjnové revoluci, která poznamenala celé století. Několik kapitol je věnováno umělcům: skladateli Leoši Janáčkovi, malířům Antonínu Slavičkovi a Bohumilu Kubišovi. Málo známý je i Manifest spisovatelů ve Vídni (1917), který předznamenal vznik republiky. Na okamžik, kdy naši (1920) zabírají Němcům v Praze Stavovské divadlo, být hrdi nemůžeme. Pohřeb T. G. Masaryka (1937) se stal celonárodní manifestací. Slib, že Masarykovu odkazu "věrní zůstaneme", však Beneš brzy porušil. Z několika okamžiků protektorátu mne nejvíc zaujala mezinárodní expedice do Katyně, kterou zorganizovali nacisté, aby dokázali, že katyňský masakr mají na svědomí Sověti. Z Čechů se expedice

zúčastnil spisovatel František Kožík a soudní lékař František Hájek. Po osvobození však oba pod tlakem Sovětů museli svá svědectví popřít. Potěšila mne také kapitola o Přemyslu Pitterovi, který se hned po osvobození v akci Zámky postaral o tisícovku židovských a německých dětí, které se také pokoušel smířit.

Z komunistického období vybírám likvidaci básníka Františka Halase (1950), proces s Rudolfem Slánským a Dubčekovo vysvětlování moskevského protokolu (1968). Normalizaci narušil Václav Havel dopisem Husákovi (1975). Posledním okamžikem je bezradný Milouš Jakeš v listopadu 1989.

Autor často nabízí netradiční výklady událostí. Za některé činy se můžeme stydět, řadu z nich však Evropa oceňuje. Po životopisech deseti žen našich prezidentů Kosatíkova kniha o 260 stranách určitě stojí za přečtení jako příspěvek o české povaze.

Jan Franců

BUDE

Husovice: Náš sbor pořádá dětský tábor v Lovětíně v termínu od 27.7.-3.8.2014. Na něj navazuje rodinná rekreace od 3.-8.8.2014. Jsou velmi oblíbené a oba termíny již jsou obsazené.

Brno I: Ve dnech 3.-6. července se koná tradiční soustředění pěveckého sboru Cantate Domino a první týden v srpnu je společný pobyt rodin v táboře na Blažkově. Letošní program o jednotlivých církvích a náboženstvích připravila z velké části mládež. Těšíme se na novou a větší jídelnu.

V kavárničce bude během července a srpnu volný program - každou středu v 15 hodin.

Brno - Židenice: Program v týdnech v měsících červenec a srpen
Úterý - DŽES (Duchovní židenické evangelické setkání) v úterý v 19 h
Čtvrtek 19:00 - biblická hodina
Sborový pobyt na Blažkově 9. - 16. srpna

Brno I

1.7.	Bedřiška Köhlerová	107 let
2.7.	Vlasta Michalská	93 let
2.7.	Anna Seberová	77 let
5.7.	Marie Šťastná	72 let
5.7.	Vladimír Zhoř	86 let
6.7.	Veronika Marešová	30 let
6.7.	Marie Pivcová	85 let
6.7.	Zdenka Škeříková	84 let
7.7.	Libuše Plívová	95 let
7.7.	Marek Šimčík	40 let
8.7.	Růžena Burgetová	88 let
10.7.	Věra Doleželová	90 let
10.7.	Eva Horálková	20 let
10.7.	Josef Ondra	70 let
10.7.	Božena Zhořová	82 let
11.7.	Martina Šedá	40 let
11.7.	Lubomír Zálešák	60 let
12.7.	Kamil Čermák	70 let
12.7.	Anna Smutná	88 let
12.7.	Irena Tokošová	30 let
13.7.	Ladislava Ryšavá	50 let
14.7.	Karel Ježek	30 let
17.7.	Vlasta Nykodýmová	90 let
22.7.	Jiří Kepák	73 let
22.7.	Gabriela Krampolová	40 let
23.7.	Jana Nykodýmová	30 let
25.7.	Jana Kropáčová	73 let
26.7.	Ilona Jelínková	76 let
27.7.	Anna Jochymková	73 let
27.7.	Jan Syrůček	70 let
27.7.	Hana Winklerová	83 let
28.7.	Jaroslav Loubal	75 let
29.7.	Jarmila Orlová	79 let
29.7.	Milan Kopřiva	78 let
31.7.	Lydie Vařejková	70 let
3.8.	Marie Franců	30 let
6.8.	Jiří Chalupník	75 let
6.8.	Vlastimila Mlejnková	70 let
6.8.	Jarmila Nováčková	73 let
7.8.	Jiřina Boháčková	73 let
8.8.	Josefa Přikrylová	93 let
10.8.	Martina Rudolecká	20 let
12.8.	Milena Šimurdová	76 let

Brno II

5.7.	Věra Vašíková	92 let
5.7.	Věra Železná	60 let
8.7.	Věra Randýsková	90 let
8.7.	Zbyněk Čurda	70 let
11.7.	Jaroslav Urban	72 let
12.7.	Jiří Širůček	40 let
17.7.	Libuše Holečková	86 let
17.7.	Jaroslav Kotek	40 let
18.7.	Zdeňka Kučerová	86 let
20.7.	Libor Nykodým	71 let
26.7.	Marie Fillippová	76 let
30.7.	Radoslav Marek	77 let
30.7.	Vlasta Šuláková	75 let
3.8.	Věra Uhlířová	87 let
3.8.	Ladislav Vašina	87 let
5.8.	Oldřich Pliskva	75 let
10.8.	Vlasta Melicharová	87 let
10.8.	Alena Šebestová	80 let
15.8.	Pavel Zemánek	70 let
16.8.	Petr Merta	77 let
16.8.	Alena Trojanová	77 let
28.8.	Libuše Mahelová	73 let
28.8.	Jarmila Bartoňková	60 let

Pokřtěni budou:

3.8. Miriam Dobrovolná, nar. 2013

Oddáni budou:

20.6.	Dana Hrdinová a Adam Mixa
11.7.	Kateřina Slámová a Tomáš Krejčí
12.7.	Michaela Válková a Ondřej Socha
9.8.	Filipína Taubelová a Jan Cimr
30.8.	Lucie Sehnalová a Martin Slovák
30.8.	Martina Křížová a Pavel Pospíšil

13.8.	Rut Hošková	76 let
13.8.	Libor Měšťan	82 let
14.8.	Vlasta Dvouletá	89 let
15.8.	Radmila Jedličková	91 let
15.8.	Libuše Kožoušková	77 let
15.8.	Blahoslava Ondrová	99 let
19.8.	Miloslava Mikšovská	77 let
25.8.	Jozef Boroš	40 let
25.8.	Viera Holečková	86 let
25.8.	Lucie Hrabovská	30 let
25.8.	Pavel Lauterer	81 let
27.8.	Jarmila Davidová	81 let
29.8.	Vlasta Zukalová	89 let
30.8.	Ivana Vlčková	72 let

Pokřtěni byli:

- 8.6. Andrea Dudová, nar. 1977
- 15.6. Adam Vala, nar. 2013
- 15.6. Johanka Mičková, nar. 2013
- 15.6. Vojtěch Vala, nar. 2013
- 27.6. Alexander Duda, nar. 2013

Oddáni byli:

- 7.6. Tatjana Amfrijeva a Daniel Scardoni
- 21.6. Šárka Kropáčková a David Berka

Konfirmování byli (28.6.):

Tereza Borošová, Kateřina Borošová,
Jana Grombířková, Samuel Popelář,
Barbora Kunderová, Nela Horálková,
Vít Rybářík

Život začíná v sedmdesáti

tvrdí Samuel M. Zwemer. Nevím, kdo to je, ale patrně zkušený Holanďan, jehož moudrosti před mnohými léty přeložila z holandštiny do češtiny maminka mého muže Hannah Šimková. Trochu jsem to zaktualizovala.

*"Ani ted', když jsem v šedinách a starý, mne, Bože,
neopouštěj, dokud jsem ještě neukázal sílu tvou
tomuto pokolení a tvou moc všem, kteří přijdou."
(Žalm 71,18 v překladu Viktora Fischla)*

Život začíná v sedmdesáti. Proč by neměl? Podle statistik, když někdo projde sedmdesátým milníkem v dobrém zdraví, má před sebou ještě možnost dosáhnout několika dalších mil. O tom, že začal život v sedmdesáti, máme

nejvyšší autoritu v Abrahamovi, otci všech věřících. Když si jiní lidé obuli bačkory, aby se usadili u televize, Abraham si obul své sedmimílové boty a vydal se z Ur Kaldejských, aby našel zaslíbenou zemi. O všem, co dělal před tím, není zmínky a je to patrně bez významu. Od doby Aristotelovy se předpokládalo, že životní cyklus je pětinasobek periody růstu - to by tedy bylo sto let. Počet stoletých je ovšem malý, nicméně vzrůstá očekávání delšího života a všeobecného zdraví. Je skutečně mnoho důvodů, proč opravdový život začíná v sedmdesáti. Tedy:

1. Zkušenost je tvrdá učitelka, a jestliže kdy v její škole vystudujeme, měli bychom mít v sedmdesáti letech podepsaný diplom. Náš rozhled se rozšiřuje a prodlužuje. Člověk může mít hluboké ocenění světa, vědět, co svět je, co může poskytnout a co to znamená, že je člověkem.

2. Život začíná v sedmdesáti, protože jsme už vyučeni ve škole života. Jiní už sedí na místech naší odpovědnosti. Denní práce a všední nebo také nevšední úsilí je teď ne nutností, ale naší dobrou vůlí. Je to vysvobození z egyptského otroctví do svobody. Po sedmdesátce můžete vejít do dobré zaslíbené země, procházet jí celou křížem krážem. Život v sedmdesáti už sice nemusí trvat o mnoho déle, ale měl by být hlubší než v sedmnácti nebo třiceti sedmi. Cicero neváhá přirovnat mládí a střední věk ke dřině námořníka na palubě, starý věk k výsadě a odpovědnosti kormidelníka. Tak ti, kteří tvrdí, že starý věk je zbaven užitečné činnosti, podobají se těm, kteří by říkali, že kormidelník kormidlováním nic nedělá, protože si klidně sedí u kormidla a drží jen páku, zatímco druhí slézají stožáry a běhají v podpalubí nebo pracují u pump. Velkých věcí se nedosahuje svaly, rychlostí nebo fyzickou obratností, ale uvažováním, silou charakteru a úsudku. Na tyto hodnoty je starý věk zpravidla bohatší.

3. Život začíná v sedmdesáti pro vzpomínky a představivost. Můžeme se teď dívat dozadu, ale i dopředu. V sedmdesáti stojíme blíž vrcholku hory, z něhož, když se díváme zpět, máme v obzoru dvě generace a můžeme studovat stopy našich předků stejně jako stopy našich současníků. Moderní dějiny jsou nahromaděny v naší vlastní knihovně a můžeme je číst, i když jsou naše oči zakalené. Díváme-li se dopředu, máme radost z předvídání a čisté představivosti, jaká je u básníka.

4. Život začíná v sedmdesáti, protože v tomhle věku bychom se měli naučit tomu, že život nezávisí na nadbytku věcí, které máme. V sedmdesáti můžeme jistě přestat shánět, hromadit a skládat si poklady na zemi. Ted' máme kdy udělat inventuru všech svých věcí ve svých kufrech, na půdách i ve sklepích. Je nejlépe se jich zbavit, jako to dělají moudří cestovatelé, a poznamenat:

Nepotřebné na cestu. Měli bychom si často připomínat slova Jobova: "Nahý jsem vyšel ze života matky své, nahý se tam zase navrátím." A apoštol podává citlivý závěr: "Nic jsme si zajisté na tento svět nepřinesli, aniž můžeme cokoli odnést." Zdá se tedy samozřejmé, že každý člověk by měl být svým vlastním vykonavatelem závěti a začít rozdávat alespoň podle své možnosti dříve, než jeho ruce a vůle budou trpět senilní demencí. Je hrozná věc umřít jako bláznivý boháč, který si vystavěl větší stodoly v sedmdesátce. A tu je blahoslavenství pro sedmdesátníky: "Dávejte a bude vám dáno, míru dobrou, natlačenou, natřesenou, přetékající, neboť je blahoslavenější dávat nežli brát."

5. Úkol stáří je podle žalmisty dvojí: děkovat Bohu za minulost a vydávat svědectví o Něm následující generaci. V tom je obzvláštní výsada starého věku a úkol, který nám nikdo nemůže vzít. A jen starý věk může splnit jeho požadavky - to jest ukazovat Boží sílu nastávající generaci a Jeho moc všem budoucím, jak o tom zpívá žalmista. A tento úkol dává hodnotu životu, aby byl žit nejen v sedmdesáti, ale i potom.

6. Konečně v sedmdesáti se stává život vážnějším. Člověk musí vykupovat čas a pro nás platí: žádná nečinnost. Jak praví žalmista: "I když mi bude osmdesát, Pane, Bože můj, budu pět chválu na tebe a tobě samému."

Eva Šimková

DÍKY A PROSBY

Pane,

děkujeme ti za dnešní neděli. Děkujeme, že v nás probouzíš víru i bez našeho přičinění. Otvírej nám svým Duchem oči a srdce pro všechno, co od tebe přichází. Otvírej nám oči a srdce také pro všechny, kteří potřebují naši pomoc a podporu. Buď sám posilou a podporou těm, kterým my pomoci nedovedeme - nemocným, zarmouceným ze ztráty někoho blízkého, lidem bez domova, lidem ohroženým válečnými konflikty, lidem bez naděje, lidem bez chuti do života. Zůstávej s námi se všemi. Amen

Modlitba zazněla ve sboru Brno-Husovice v neděli 18.května

Zemřel Jan Blahoslav Vladík

V pondělí 26. května v dopoledních hodinách náhle odešel do odpočinku Božího lidu náš bratr v Kristu, přítel a kamarád Jenda Vladík z Blanska ve věku nedožitých 74 let. Ještě v neděli 25. května byl v židenickém kostele Českobratrské církve evangelické při slibu nového staršovstva, kdy jistě k jeho radosti skládal slib i jeho syn Tomáš. Sám zemřelý byl dlouholetým presbyterem sboru v Brně-Židenicích za kazatelskou stanici v Blansku už po svém otci bratru Františku Vladíkovi. V neděli přebíral žezlo svých předků také vnuk a syn Tomáš. Taková kontinuita není dnes už vůbec samozřejmá.

Jenda byl jediným synem manželů Vladíkových z Blanska. Jeho maminka, roditelka evangelička, pocházela ze Zádveřic na Valašsku, měla ráda svou profesi učitelky mateřské školy. Jendův otec pocházel z Blanska, ke svému evangelictví došel mnohým přemýšlením a promýšlením a hlavně četbou Kralické bible ve třicátých letech 20. století. Stal se uvědomělým českobratrským evangelíkem, své vyznání zpracoval pro svého syna a vnoučata v brožurce, kterou jim věnoval jako svůj odkaz. Zaměstnán byl v několika místech jako tajemník ČSČK v nepřilísné oblibě režimu. Své povolání bral jako humanitární poslání.

Jejich syn Jan už od mládí pravidelně dojížděl mezi početnou evangelickou mládež evangelického sboru v Brně-Židenicích, kde získal mnoho bratrů a sester, přátel a kamarádů, ke kterým jsme až do těchto dnů patřili. Sem také přivedl v roce 1967 na vánoční večírek svou budoucí manželku Boženku, která se stala dětskou lékařkou. Jejich svatba se uskutečnila po tehdy nutném občanském sňatku v červenci 1969 v Červeném kostele. Oddal je tehdejší židenický farář Jan Sláma, sám jsem byl poctěn, že jsem mohl tehdy zasednout za varhany. Manželům Vladíkovým se narodily tři děti: Jana, žijící ve Velké Británii, Věra a Tomáš. Nějaký rok po maturitě na zdravotní škole se Jenda snažil dálkově studovat v Bratislavě farmacii. Pracoval v několika lékárnách a pak ve Fotochemě, v Lachemě, v Metři v Blansku, v lékárně na Žlutém kopci. V 90. letech minulého století překonal dlouhodobé vážné onemocnění.

Angažoval se v Masarykově společnosti a zvláště v Československé legionářské obci. Zúčastnili jsme se s ním v Blansku v minulém roce výroční vzpomínky na bitvu u Zborova a někdy i jiných akcí, kam nás zemřelý zval. Sám byl málomluvný, raději psal, za těch několik desítek let jsme si vyměnili

množství dopisů a informací. Bydleli se svou milou manželkou v Blansku v panelovém domě na Bezručově ulici, dospělé děti se už samozřejmě dávno osamostatnily.

Jenda v mnohém následoval svého otce, a to nejen vzrůstem, takže byl nepřehlédnutelný, ale i zálibami a zvyky. Miloval literaturu, měl množství knih, které v mládí opatřoval i nám, rád publikoval. Miloval historii, československý (nebyl zmítán všelijakými teologickými zápasy) a měl rád i blanenské dějiny. V březnu jsme spolu přispěli do Evangelického měsíčníku Setkávání článkem o evangelické historii Blanska a o tamějším památném kostelíku převezeném v roce 1936 z Podkarpatské Rusi, který patří náboženské obci ČČSH a který jejich laskavostí blanenská kazatelská stanice spoluužívá.

S naším milým bratrem, přítelem a kamarádem jsme se spolu se zarmoucenou rodinou rozloučili při pohřebním shromáždění v evangelickém kostele v Brně-Židenicích v úterý 3. června s vděčností Bohu za život zemřelého. Kázal farář Pavel Kašpar, který zemřelého už od mládí dobře znal, a společně jsme zpívali z Evangelických zpěvníků písně, které provázely Jendu po celý život.

Jiří Novák

ZE SBORU BRNO-ŽIDENICE

Sborový den v Židenicích

Stalo se už tradicí, že na závěr školního roku se koná sborový den. Tentokrát jsme ho uspořádali už v neděli 15. června na motto: "Milý Kubo, nekvap s tím". Bohoslužby s flanelogramem připravil farář Pavel Kašpar. Zvolil biblický text podle úloh určených pro Nedělní školu z cyklu Krédo o odpuštění hříchů a barvitě děti i dospělé seznámil s příběhem o Zacheovi. Bohoslužby byly zpestřeny zpěvem CHraPotu, přičemž píseň: Jen ty, Pane můj, zpívaly s nimi vpředu na stupínku i děti.

Po krátké přestávce na občerstvení, pod farní pergolou a v prosluněné zahradě jsme se opět sešli v kostele a shlédli vystoupení dětí navštěvujících biblické vzdělávání v týdnu. Děti si pod vedením Jany Kašparové připravily krátkou scénku o Eliašovi, Jezábel a Nábotově vinici, v níž nechybělo nakonec ani kamenování papírovými koulemi.

V dalším předobědním programu si děti mohly vybrat jednu ze tří aktivit: hry na zahradě, bojovku s hledáním pokladu nebo fotbal pod vedením zkušených hráčů Jirky Nejezchleby a Jáchyma Slámy. Pro dospělé byla v téže

době připravena přednáška teologa a zároveň historika MU Dušana Coufala. Ten nám poutavou formou ozřejmil dobové pozadí, v němž zazněl výrok, týkající se výše zmíněného spěchajícího Kuby. Teď už všichni víme, že jeho autorem byl Jan Hus a napsal ho Jakoubkovi ze Stříbra. Jan Hus chtěl zbrzdit jeho horlivost ve věci prosazování přijímání pod obojí, tj. nejen chleba, ale i kalicha s vínem, a to všemi věřícími. Sliboval Jakoubkovi bratrskou pomoc po svém návratu z Kostnice, ke kterému už žel nedošlo. Místo toho vyústil spor v husitské hnutí a války. Přednáška doplněná světelnými obrazy byla inspirujícím příspěvkem k podzimním oslavám 600. výročí přijímání „pod obojí způsobou“.

Po společném obědě a rozhovorech při kávě a hojných zákuscích si mohli zájemci společně zazpívat oblíbené písně ze zpěvníku Svítá, a to vše za doprovodu improvizované kapely, sestávající ze tří kytar, (Matěj Pleva, Ondřej Sláma a Petr Šplíchal), dvojice hráčů na klávesy (Marta Žídková a Ondřej Maňák) a dvou bubeníků (Kuba Marek a Daniel Sláma) Všichni jsme byli překvapeni, jak jim to bez předchozího nácviku dobře šlo.

V odpolední části vystoupil pozvaný vypravěč pan Martin Hak, aby nám dospělým i dětem originálním způsobem vyprávěl tři kratší příběhy o hledání pravdy a smyslu života. Oficiální část programu ukončila farářka Marta Žídková modlitbou. I po ní však řada lidí pokračovala v rozhovorech při stále hojném občerstvení, zatím co děti si měřily své síly skotačením v zahradě. Sborový den přilákal řadu přátel našich členů, mj. i sympatickou vychovatelku Majku Č., která přivedla několik romských dětí z Klokánku.

Na zdařilém průběhu celé akce mají nemalou zásluhu ochotné sestry i bratři, kteří zajistili občerstvení a průběžné mytí nádobí. Snad i ten závěrečný úklid nezůstal jen na sympatické rodině našich kostelníkových, aby i oni se mohli těšit na „zas někdy příště“!

Jana Slámová

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

První část schůze byla věnována přehledu a hodnocení nedávných sborových akcí. Pracovní skupina připravila novou náplň práce pro sborovou sestru, kterou se od července na půl úvazku stane sestra Slávka Járová. Sestra Melicharová zůstává na půl úvazku pastorační pracovnící. Na říjen je plánována ekumenická gosplová bohoslužba s vysluhováním večere Páně v kostele ČČSH na Botanické.

Stavební komise se sejde k vypracování přehledu stavu sborových budov, který všem sborům uložil konvent. S uspokojením jsme vyslechli zprávu, že většina prací na přestavbě jídelny na Blažkově je již hotova a prázdninové běhy se mohou konat v obvyklém rozsahu. Pokračuje jednání s dvěma firmami, které slíbily dodat nabídky na částečnou výměnu nosného systému krovu v kostele v Rychmanově, který je v havarijním stavu. Od JMK jsme obdrželi dotaci 25 tisíc Kč na konání hudebních nešpor v Červeném kostele. Bude třeba zakoupit nový ventilátor k varhanám v Červeném kostele.

Jiří Gruber

Brno II

Faráři sboru znovu poděkovali presbyterům za jejich velmi aktivní účast při přípravě a průběhu Noci kostelů (23.5.), dalším sborovém výletě (31.5.) a víkendovém pobytu (nejen) pro rodiny v Cizkrajově u Slavonic (13.-15.6.), informovali staršovstvo o probíhajících křestních přípravách, posledních připravovaných předprázdninových setkáních a chystaném výletu s přáteli z partnerského sboru ve Vídni (21.6.). Byla dojednána další pracovní porada týkající se úprav vnitřních prostor Blahoslavova domu a rekonstrukce jeho elektrické sítě, a dále porada k možnostem prezentace sboru.

Martin Horák

Brno-Židenice

Na červnové schůzi jsme se zabývali organizací sborového dne 15.6. - přednáška, divadlo pro děti a hry, organizace společného oběda. Dále jsme probírali aktivity na léto: sborový pobyt na Blažkově a setkávání skupin během týdne (dvacátníci a třicátníci chtějí přizvat ostatní členy sboru na svoje letní skupinky). Proběhla diskuze o budoucnosti pátečních setkání sboru s hosty a o jejich náplni. Projednali jsme náležitosti povolání kantorů a ordinovaných presbyterů do sboru. Na podzim plánujeme další sborový vzdělávací zájezd po tolerančních modlitebnách. Probrali jsme také různé plánované opravy: okna v kostele, zateplení fary a modlitebny a osvětlení modlitebny a přilehlých prostor. Zvažujeme také možnosti bezbariérového přístupu do modlitebny.

Marie Fikejsová

BOHOSLUŽBY O PRÁZDNINÁCH

Brno I

6.7. Třetí po sv. Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber
14:15 Rch Jiří Gruber

13. 7. Čtvrtá po sv. Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová

20. 7. Pátá po sv. Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber
14:15 Rch Jiří Gruber

27. 7. Šestá po sv. Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová

3. 8. Sedmá po sv. Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber VP
14:15 Rch Jiří Šimsa

10. 8. Osmá po sv. Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová

17. 8. Devátá po sv. Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová
14:15 Rch Olga Tydlitátová

24.8. Desátá po sv. Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber

31. 8. Jedenáctá po sv. Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová

Brno II

6. 7. Třetí po sv. Trojici

9:00 BD Saša Hauserová
10:30 Tiš Saša Hauserová

13. 7. Čtvrtá po sv. Trojici

9:00 BD Saša Hauserová

20. 7. Pátá po sv. Trojici

9:00 BD Martin Horák
10:30 Tiš Martin Horák

27. 7. Šestá po sv. Trojici

9:00 BD Martin Horák

3. 8. Sedmá po sv. Trojici

9:00 BD Saša Hauserová
10:30 Tiš Saša Hauserová

10. 8. Osmá po sv. Trojici

9:00 BD Saša Hauserová

17. 8. Devátá po sv. Trojici

9:00 BD Martin Horák
10:30 Tiš Martin Horák

24. 8. Desátá po sv. Trojici

9:00 BD Martin Horák

31. 8. Jedenáctá po sv. Trojici

9:00 BD Saša Hauserová

Brno-Husovice

6.7. Třetí po sv. Trojici

9:00 Štěpán Hájek

13. 7. Čtvrtá po sv. Trojici

9:00 Štěpán Hájek

20. 7. Pátá po sv. Trojici

9:00 Jiří Šimsa

27. 7. Šestá po sv. Trojici

9:00 Štěpán Hájek

3. 8. Sedmá po sv. Trojici

9:00 čtené

10. 8. Osmá po sv. Trojici

9:00 Štěpán Hájek

17. 8. Devátá po sv. Trojici

9:00 Jaroslav Vítek

24.8. Desátá po sv. Trojici

9:00 čtené

31. 8. Jedenáctá po sv. Trojici

9:00 Jiří Šimsa

Brno-Židenice

6.7. Třetí po sv. Trojici

9:00 Židenice, VP, Marta Židková

14:00 Blansko, VP, Marta Židková

13. 7. Čtvrtá po sv. Trojici

9:00 Židenice, Pavel Kašpar

14:00 Blansko, Pavel Kašpar

20. 7. Pátá po sv. Trojici

9:00 Židenice, Pavel Kašpar

14:00 Blansko, Pavel Kašpar

27. 7. Šestá po sv. Trojici

9:00 Židenice, Jaroslav Vítek

14:00 Blansko, Jan Asszonyi

3. 8. Sedmá po sv. Trojici

9:00 Židenice, VP, Marta Židková

14:00 Blansko, VP, Marta Židková

10. 8. Osmá po sv. Trojici

9:00 Židenice, VP, Marta Židková

14:00 Blansko, VP, Marta Židková

17. 8. Devátá po sv. Trojici

9:00 Židenice, Pavel Kašpar

14:00 Blansko, Pavel Kašpar

24.8. Desátá po sv. Trojici

9:00 Židenice, Jaroslav Vítek

14:00 Blansko, Jan Asszonyi

31. 8. Jedenáctá po sv. Trojici

9:00 Židenice, Pavel Kašpar

14:00 Blansko, Pavel Kašpar